

K513
Nagy-Kőrös ves. 16. 1852.

343.

Barátom József!

Kelto pedig a te szemrehányásod melyket engem börtöl, levél,
írásbeli nagy túrvaságonként. Menthetleni magamat azáltal, hogy
Augustus elejéről October elejéig nem voltam itthon, hanem
Athén, Szaloná, ut pedig, a mint tudod, 40- népföldügyi peripheriában
nincsen posta; mióta hazajöttem pedig nem értem rá a valóság
ról: átutban félretepek minden menedéget s röviden eszembe
mindet sejtetem. Bár akartam, de ez a teft sokszor (= mindig)
sehesetlen ei rest volt, az énekes könyv szavai szerint, azt
pedig teft nélkül próbálj hát levelezni inn!

Elkíszen. hogy kellemes éles ez a professzus! kíváncsi ha
mindig kíváncsiak volnának. De, frax, majd te is megis-
merkedel ennek gyönyörű oldalával; én nem akarok elkerülni
teríteni, világias se! annál kevésbé, mert az újondatnak
gyönyörűt nem ismerem, s meglehet, hogy Denique még is
jobb kényes a professzus, mint a hiszharangolás. Hogy
pedig te a borzas hajú ludisoknál, művészeknél s külsőre
sőt rögzödöl, azt meg nem foghatom. Barátom! én nem
tudom mit adnék annyi önkénteséért, mint ezen emberkének, se,
mellyikében van. Ha én arról meg tudnám győződni, hogy
a mit írok, az mind jó, szép, feltűnő: nálam legnagyobb
író nem lenne a föld kerékjén. De egyik képséből a má-
sikba esem: fűtöl, faragó, igazgató = vonó, bonó, meg-
semmisítő &c. Persze arrán jólpx az első talán jobb volt
mint az utolsó: de hibba! nem tudok magammal megeléged-
ni. János az én meddőségem: János hogy már nem ve-
gem!

A mi pedig ezen pörök illeri: a mi hadd vi-
geályn, én nem lehet ellene írni. Mi bukott pörök, más
csak halgassunk. Az idő malma mindent megőröl: okes is,
minkes is. De nagy legvárni az aron jünapságis, hogy a
Toldi magas bírálatát követőenmel utánnyomja, és legalább

el nem felejtem. Szakítottam vele, minden raj nálkül, mert
díány szerepéről: miha megvártam tőle végkép, mert alávaló
ember. An tartsa fel Lőrinczi, kikely ei Slavonia! ha pedig
tulit, ain bukjet. Nem v a cse, hanem az iróvalom.
Mindazáltal roszul kezdünk mi, hogy mig arak att min,
dent elkövetnek a közönig feltételezések, mi kemmit sem
celekafaint. Dorog nekik is problemia! Különben ez a becsilcses
magyar publicum, mely birkajambortágában annak híze, ki,
nek nagyobb szája van, azt találja gondolni, hogy akiket
van, igazuk. Lőrinczi nem aljas a prottyogó prottygal: en
aljas nagyot a lúg magjainával. Az öt örsre elegenb ka.
lappistol nem sétti Tolvit: egyib félti. Az iskolásmat meg
adja az illő respectust: a meztess ledorongolja. A nyakamat
kefrem pedig rá, hogy nem fültyetken annyit a „chigányoktan”,
mint az „illeró” arfi a „himispihen”, vagy akármeddig vala
ban; tárgyhoz képest. No dehissen majd elig arak ez ma
gába!
Avval az előrel pedig soha se hiszletj' mert itt
is efik am, mult pínsek vita, úgy, hogy jobban
sem kell. Ma épen derűltabb id van, s annak
közpünd hogy valaholok levelede: epőben az aprán
telkenek te írnek. Tör Lacris sajálatom, se kéntinb
emberrel is megörvénis már olyan, mint önele; teged
pedig üllek - valamins a nőm is köpös. - Oj bol
dugul, ha enny, kívánja

csodabram

merk
alavalo
pudg

et min
am

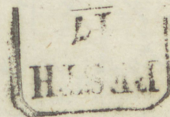
oed
se, ki,
kirk
l: en
o"ka.

meg,
amat
ekba,
dalu
ma,

ot itt
au

h
apain
linb
ged
bol.

Miskolcai társaság Lévai József
nének.

Miskolc

Levél a társaság felé
Miskolcra

